

Sylvia River ©

REMÉNYHAJSZA

1. fejezet

John Kenderson meglepetten pillantott ki házának ablakán. Az épület előtt a Bermuda együttes autója állt meg, s kezében egy csomaggal, az egyik alkalmazott szállt ki belőle. A férfi tudta, hogy házvezetőnője majd átveszi a küldeményt, ezért ráérősen tovább álldogált az ablak mellett, miközben zenekara dolgain gondolkodott.

John immáron tíz esztendeje zenével kereste a kenyerét, dalaival rengeteget turnézott. Tehetsége és szorgalma hamar meghozta gyümölcsét, így a világnak igen kevés olyan szeglete volt, ahol a rockzenét kedvelők ne ismerték volna a nevét. Ameddig úton volt, a kislányára és a házára is vigyáznia kellett valakinek, így alkalmazottaknak volt kénytelen adni ezeket a feladatokat. Ez a kényszer szülte helyzet azonban jó megoldásnak bizonyult, s az együtt töltött évek miatt az énekes inkább a családtagjainak érezte a házvezetőnőt és lánya nevelőnőjét, semmint alkalmazottaknak. A harmincnyolc esztendőös Kathy Donovan felügyelt a kislányra, Stephanie-ra, a közel ötvenéves Abigail Sullivan, pedig a házvezetőnő és a korelnök volt az énekes házában.

A gyerek anyja, Dorothy nem ápolt szoros kapcsolatot sem a férjével, sem a lányával, így a zenész most is csak a banki értesítőkből tudta, hogy nagyjából merre jár a felesége.

A férfi elsétált az ablak mellől, miközben a küszöbön megjelent Mrs. Sullivan, s átnyújtotta a küldeményt:

– John, ez a csomag ugyan a Bermudának volt címezve, de azt is ráírták, hogy csak te nyithatod fel, a tartalma szigorúan bizalmas.

A zenész kedvetlenül vette át a könyv nagyságú dobozt. Szinte biztos volt abban, hogy ez is olyan ízléstelen fényképekkel van tele, amilyeneket alig három hete küldött egy ismeretlen, a feleségéről, Dorothyról és a legjobb barátjáról, egyben zenésztársáról, Richie-ről.

Dorothea egyike volt az együttest körülvevő lányoknak, akik mindenhová követték a zenekart; és szó szerint bármit elkövettek, hogy befekhessenek valamelyik zenész ágyába.

A lány úgy lett az énekes felesége, hogy buliból elmentek Vegasba és ott – nem kimondottan színjőzanul – összeházasodtak. John az esküvő utáni turnéra a feleségét is magával vitte, aki akkor már állapotos volt. Utóbb kiderült, hogy sem a házasságkötés, sem a családalapítás nem volt valami jó ötlet tőlük, hiszen az asszony csupán vagyont akart szerezni, az énekes pedig, amint erre a tényre rádöbbsent, hideggé és közönyössé vált. Kenderson távol-

ról sem ilyen családról álmodozott, ellenben mindent megtett azért, hogy anyja nélkül cseperedő lánya semmiből se szenvedjen hiányt. A pöttöm baba érkezése egy kissé ugyan összekuszálta rockénekes apukája megszokott életritmusát, de ennek ellenére nagyon hamar összerázódtak. Villámgyorsan elérkezett az a pillanat, amikor John már betolakodónak érezte az időnként látogatóba érkező feleségét. A férfi – hiába hagyta el a neje – nem vált el tőle, és nem akadályozta kisedet játékaiban sem. Hiszen az énekesnek így volt kényelmes, hogy a nagyvilág úgy tudta: nős és boldog családapa. Nem volt szokása a magánéletét a sajtóban kitergetni, ezért a bulvárlapoknak meg kellett elégedniük néhány lesifotóval, illetve a szerkesztők által kitalált, a valósággal köszönőviszonyban sem lévő történetekkel.

Időközben a csomag tartalma is láthatóvá vált, egy levél, és egy videokazetta bukkant elő a dobozból. A küldemény feladója John ügyvédje – Eric Jackson – volt, aki éppen szabadságát töltötte az európai kontinensen. A levél rövid és tömör volt:

„Kedves John!

*Nézd meg a mellékelt kazettát, és dönts el, hogy bepereljük-e őket?
Döntésedről kérlek, mihamarabb értesíts!*

Eric Jackson”

A férfi kíváncsian vette kezébe a kazettát, átsietett a nappaliba, és a lejátszóba sülyesztette a szalagot. A televízió képernyőjén először csak fekete-fehér csíkok futkostak, majd felcsendültek a Bermuda legelső sikerdalának kezdő akkordjai. John megdöbben. Vajon mit akarhat Eric ezzel a régi, lassan nyugdíjas videoklippel? Tovább nézte a szalagot, majd döbbenete haragba csapott át. Már értette, hogy miért küldte ügyvédje a felvételt.

A képernyőn látható kis színpadon megjelent egy fiatal nő. Egyszerű farmervászonból készült inget és egy fekete nadrágot viselt. Odalépett a mikrofonhoz, és megszólalt:

– Never say good bye – mondta a lány, majd felcsendültek a dal kezdő ütemei.

Miután meghallgatta a felvételt, a férfi még mindig döbbenetesen nézett maga elé, miközben keze lecsapott a távirányítóra, és megállította a kazettát:

– Nocsak! Ejnye-bejnye! Nem mondjuk be, hogy ki a szerző? Úgy adjuk elő, mintha a miénk lenne? Rádadásul hozzá is írtunk egy verzzsakocskát, és engedélyt sem kértünk rá? Na jó, lássuk, hogy mit hozol ki belőle, kislány! – visszatekerte és újraindította a szalagot. Az előadó elkezdte énekelni a számot, még hozzá úgy, hogy alaposan meglepte vele magát a szerzőt is. A férfi eddig nem hitte, hogy valaha bárki is tudja majd úgy énekelni ezt a nótát, ahogyan ő. Mivel a szám egyedül a saját szerzeménye volt tudta, hogy milyen

érzésekkel telve írta a dalt. Egy félrelépésből adódó perpatvar ihlette meg, de hiába volt a gyönyörű, lírai szerzemény, a lány nem bocsátott meg neki és azonnal kirakta a szűrét. Talán azért is lett annyira sikeres a dal, mert nagyon sok ember ráismerhetett benne a saját gondjaira, szerelmi bánatára. Az énekes már mosolygott, miközben tovább nézte a felvételt, s kezdett őszintén meglepődni a saját reakcióin. Számtalanszor megtörtént már, hogy felhívták a figyelmét egy-két ifjú tehetségre, akik az ő vállán akartak felkapaszkodni a hírnév magaslataira. Korábban szívesen segített, de mindig kiderült, hogy csak jól begyakorolta a számaikat az adott jelölt, megújulni nem képes, illetve saját számokkal képtelen előrukkolni. John általában ennél a pontnál látta be, hogy akit a figyelmébe ajánlottak, az nem igazán tud és akar megdolgozni a sikerért, csak gyorsan be szeretne futni. Már jó ideje nem is foglalkozott azzal, hogy más útját egyengesse a siker felé, de most úgy érezte, hogy kivételt kell tennie, mert ez a fiatal, huszonéves nő szinte elvárásolta a tehetségével.

Ismét megnézte a klipet, és most már szándékosan a megjelenést, a színpadi mozgást figyelte.

A nőnek érdekesen vörös színű, félhosszú haja volt. Arányos testalkattal rendelkezett, nem volt kövér, de nem is a mostanság favorizált Twiggy-alkattal rendelkezett. Zöldesbarna szemei nem egyszer villantak fel a világitásban, és Eric is igyekezett úgy készíteni a felvételt, hogy a lehető legközelebb hozza a kamerán keresztül a boszorkányosan gyönyörű tekintetet. A lány mozgásában John semmi kivétlnivalót nem talált. Nem volt túl merész, mint a jelenleg divatos pophercegnőké, és nem volt görcsösen mesterkéltségek sem. Látszott a mozdulatokon, hogy az énekesnő egyéniségéből fakadnak, nem koreográfus találta ki minden rezzenését. A szám befejeződött, az előadó meghajolva köszönte meg a figyelmet, majd lement a színpadról.

Az énekes hirtelen ötlettől vezérelve felemelte a telefont, és Eric Jackson mobilszámát tárcsázta.

Az ügyvéd a negyedik csengetés után vette fel a kagylót, és beleszólt:

– Tessék John, Eric vagyok. Megkaptad a kazettát?

– Igen, és végig is néztem. Ugye jól emlékszem, ha nem emlékszem olyasmire, hogy kaptunk volna fordítást ebből a térségből engedélyeztetésre? Miket is beszéltek! Elvégre angolul énekelte az általa írt versszakot is. Tehát fordítás nem is kellett volna, csak némi engedély. Egyébként meglepően figyelemreméltó jelenség az ifjú hölgy. Mít tudsz róla?

– Remek a memóriád, amint elkészítettem a felvételt, megkérdeztem a menedzsmentet, jött-e ilyesfajta kérés Európából. Eddig nem kértek engedélyt, viszont a hölgyemény nem most kezdte. Második gyermeke egy középosztálybeli európai családnak, a neve Bonnie Duvall, született Hagman. Férjnél van, egy kislány édesanyja, huszonhárom éves. A koncertjeit átdolgozott Bermuda számokkal kezdi és fejezi be, de mindig a nézőkre bízta, hogy erre rádöbbenjenek. Nos, hogy döntöttél? Bepereljük?

– Előbb beszélnem kell a fiúkkal. Nekem tetszik ez a csaj, szerintem tehetséges. Egyelőre nem akarom perre vinni a dolgot, de ebbe – tudod jól – a Bermuda minden tagjának beleszólása van. Nem félek attól, hogy miatta kevesebb lemezt fogunk eladni, így nem látom értelmét annak, hogy bántsam.

– Egyetértünk. Nem akarhat, és nem is tud ártani az együttesnek. Beszélj a fiúkkal, utána keress meg! Addig én megpróbálok kicsit bővebben tájékozódni kis riválisodról. Amint tudsz, jelentkezz!

– Úgy lesz, köszönöm, Eric.

– Még nincs mit, szia.

John a konyhába lépve közölte Mrs. Sullivannel, hogy másnap a fiúk teljes létszámban a ház vendégei lesznek, s természetesen még Rick Bermen, a Bermuda Menedzsment ügyvezető igazgatója is meghívást kap.

Az énekes bement a dolgozószobájába és egyenként felhívta együttese tagjait, majd Ricket, de senkinek sem árulta el, hogy mi lesz a találkozó célja.

A házvezetőnőnek is feltűnt a sietség, hiszen a ház ura általában két-három nappal az összejövetelek előtt szólni szokott neki, nem volt rá jellemző a kapkodás. Az igyekezetből csak arra tudott következtetni, hogy a bekövetkezett esemény rendkívül fontos lehet. Mivel csak a zenésztársak és az együttes menedzsere kapott meghívást a megbeszélésre, Abigail úgy döntött, hogy csak a szokásos, a fiúk által kedvelt ételeket és italokat szolgálja majd fel, nem bonyolítja túl a vendégvárást. Akárcsak az együttes minden tagjában, munkaadójában is rendkívül tisztelte azt, hogy hírneve ellenére ugyanolyan hétköznapi ember tudott maradni, mint a kisváros többi egyszerű lakója. John ugyanúgy eljárta a helyi kocsmába beszélgetni a haverokkal, meccset nézni, mint gyermekkori cimborái. Nem örökölte a vagyonát, hanem a tehetségével kereste meg. Amikor bárki azt kérdezte tőle, hogy meddig folytatja a zenélést, ő mindig azt válaszolta, hogy egészen addig, ameddig nem kell a magánéletét rejtegetnie, és nem kell magát testőrökkel körülvenni, ha ki akar menni az utcára.

John kísértált az udvarra, ahol a kicsi Stephanie játszott Mrs. Donovan felügyelete alatt. Mielőtt még kislánya közelébe ért volna, hűséges újfunlandi kutyája, Bessy szaladt oda hozzá. A férfi megvakargatta a hatalmas fekete kutya füle tövét, majd némi simogatás után a helyére küldte az ebet.

Stephanie nevető kék szeme, szőszke göndör fürtjei első látásra nyilvánvalóvá tették, hogy apja lánya. A gyerek nagyon szerette az apját, John pedig imádta a lányát. A kislány szinte nem is ismerte az édesanyját, hiszen azt idegesítette a gyereke, a férje közönye pedig egyenesen megőrjítette, így igen ritkán járt haza. Kathy meg sem próbálta helyettesíteni az anyát, hiszen Johnnak az volt a kérése, hogy Stephie tudja: a nevelőnő nem az édesanyja. Ez a helyzet magán a tényen mit sem változtatott: a zenész lánya úgy szerette a Mrs. Donovanat, mintha az édesanyja lett volna, hiszen születése óta ő gondoskodott róla.